

UREDNIŠKA STRAN "ENAKOPRAVNOSTI"

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING AND PUBLISHING CO. 6231 ST. CLAIR AVENUE - HENDERSON 5311-12

Table with subscription rates for Cleveland, Kanadi, Mexico, Europe, and worldwide.

Printed at Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

104

MAKSIM LITVINOV

Washingtonski vladni krogi z veseljem pozdravljajo imenovanje Maksima Maksimoviča Litvinova, bivšega ruskega zunanjega komisarja in bolj znanega zapadnemu svetu kakor katera koli druga osebnost boljševiske hierarhije, za poslanika v Zedinjenih državah, češ, da bo to pomenilo novo in tesnejšo fazo kooperacije med Sovjetsko Rusijo in Zedinjenimi državami.

Litvinov, ki je prišel ob svojo pozicijo leta 1939 zaradi svojega neuspeha, ker se mu ni posrečilo ustanoviti evropskega bloka držav, katere bi bile zastavile Hitlerju pohod proti vzhodu, je sedaj zopet dobil nazaj svoj nekdanji prestiž. Zaradi njegovega temeljitega poznavanja politike zapadne Evrope in zaradi njegovega kozmopolitskega ozadja, smatrajo ameriški vladni krogi, da je bil Litvinov najboljša Stalinova izbira za najvažnejše diplomatsko mesto v Washingtonu ob času, ko sta Amerika in Rusija združeni in ujedinjeni v svojem boju proti Hitlerju.

Litvinov bo nasledil kot poslanik v Washingtonu Konstantinu Oumanskemu, 39 let staremu kariernemu diplomatu, ki se je dvignil do prominente tekono "ruske železne dobe." Oumanski, ki je sicer zelo naobražen in zmogen človek, ni bil nikoli popularen pri državnem departmentu, ker ni mogel razumevati ameriških institucij.

On ni mogel, na primer, nikoli verjeti, da vlada Zedinjenih držav nima moči, da bi mogla zatretiljubne članke v časopisju, da bi mogla vplivati na razsodbe sodišč ali diktirati svojo politiko trgovskim tvrdkam, ki tgujejo s Sovjetsko Unijo.

Oumanski se je vrnil kmalu po izbruhu nemško-ruske vojne v Moskvo, kjer bo zdaj tudi ostal.

Novi ambasador, Litvinov, je star 65 let ter je človek naglih sklepov in naglega govorjenja. V mednarodnem svetu je znan kot eden najboljših diplomatov, ki je spravljal v Zenevi svoječasno v zadrego diplomacijo vsega sveta, govoreč skoro z vsakim predstavnikom v njegovem lastnem jeziku.

Litvinov je preživel več let svoje mladosti v Angliji, kjer je bil zaposlen kot potujoči trgovski potnik in tajni agent ruske revolucije. V Angliji se je oženil z Ivy Low, hčerko premožne angleške obitelji, ki ga je ob izbruhu ruske revolucije spremljala v Moskvo.

V Moskvi se je tudi Litvinov oblačil navadno v polvojaško opravo boljševiskih voditeljev ter se je mešal z diplomatskimi krogi le v toliko, v kolikor so to zahtevale njegove dolžnosti.

Od leta 1920 do 1930 je prebil mnogo svojega časa v Zenevi, kjer je najprej predstavljal svojo deželo kot opazovalec, pozneje pa kot delegat pri Ligi narodov.

Med svojim diplomatskimi kolegi je užival reputacijo akutnega, zmóznega in ciničnega človeka.

ODŽAGANJE KNEZA PAVLA

Jugoslovanski oficijelni list, ki izhaja v Londonu, je objavil dne 6. novembra, da je jugoslovanska zamejna vlada v Londonu črtala ime kneza Pavla, bivšega regenta, s konstitucionalne liste članov jugoslovanske kraljevske hiše, s čimer se izključuje njega in njegovo potomstvo iz dinastije. Tozadevni zaključek je bil izvršen z izpmembo člena 38. jugoslovanske ustave, kateri člen odloča o kraljevski rodbini. Kakor znano, je knez Pavle potiskal z znanim fašistom in nemško-italijanskim plačancem premierjem Milanom Stojadinovičem Jugoslavijo v tabor osišč. Za oba je zdaj poskrbljeno, da ne bosta več kalila demokratizacijo vode: kneza Pavleta in njegovo rodbino so poslali Angleži v svojo afriško kolonijo Kenyjo, v bližini Abesinije, Milana Stojadinoviča pa so varno spravili na nekem izgubljenem, neznatnem in malem afriškem otočju. Skoda, da se ni to zgodilo že pred leti, takrat, ko smo mi opozarjali na fašistično Stojadinovičevo izdajstvo, in ko je njegov brat Drago lazil po Ameriki, kjer je utrjal v jugoslovanski fašistični politiki prijatelje režima svojega brata.

UREDNIŠKA POŠTA

"Z VERO V VSTAJENJE. . ."

Naši javnosti je bilo nedavno naznanjeno, da bo clevelandsko dramsko društvo "Ivan Cankar" na vpriporilo dne 23. novembra časovno dramo v treh dejanjih "Z vero v vstajenje", v kateri je živo in prepričevalno naslikano trpljenje našega ljudstva v stari domovini pod nacijsko peto in njegova vera v končno zmago, ki mu sveti v črni temi današnje njegove Golgotе, da preždoj ali začel pisati dramo ali roman, ali bi morda na vse skupaj lepo pozabil . . . Sem pač človek in ljudje tako radi iz prirojene lenobe ali lagodnosti, ki jo znamo tako lepo opravičiti odlagamo potrebno in koristno delo, dokler ni — prepozno . . .

"Idea za to dramo se mi je porodila v duši, ko sem v sredi letošnjega leta zasledoval v časopisih novo zgodovinsko gibanje, s katerim je Evropa odgovorila na pretnje in zaslužnevalne namene nemškega fašističnega megalomana Adolfa Hitlerja in katero si je zapisalo na praporočno geslo: "V for Victory", kar bi se reklo po naše: "V za Vero v Vstajenje." Vendar, ko sem imel idejo že v glavi ter jo polagoma oblikoval, še nisem vedel, ali bi začel pisati dramo ali roman, ali bi morda na vse skupaj lepo pozabil . . . Sem pač človek in ljudje tako radi iz prirojene lenobe ali lagodnosti, ki jo znamo tako lepo opravičiti odlagamo potrebno in koristno delo, dokler ni — prepozno . . .

"Ampak jaz sem sovražnik fašizma, odkar se je pojavil, da si podvrže ljudstva zemeljske oblike; kot tak sem vedel, da ne smem zamuditi prilike, storiti vse, kar je v mojih močeh, da se temu skupnemu sovražniku človeštva škoduje in se mu izkoplje grob za vse večne čase . . . Potem sem pa še vsak dan bolj opažal neko čudno, nerazumljivo apatijo med velikim delom ameriškega slovenskega življa napram vsaki pomožni akciji za zaslužne brate in sestre v stari domovini . . . Čital sem apele ljudi, ki vodijo te akcije—apele ki so le prečesto naleteli in še vedno najdejo le gluha ušesa tam, kjer ni moralo biti nastezaj odprto uho, srce in roka . . . In udeležil sem se seje enega teh odborov . . . Slika, ki sem si jo ustvaril, je bila siva, skoroda brezupna . . . Vprašal sem se: "Mar se res ne da ta naša masa zbuditi iz svoje neobčutnosti, napram trpljenju ljudstva, iz katerega je sama izšla?" Toda jaz sem prevelik optimist z ozirom na naše ljudi, da bi priznal kaj takega. Saj se da s temi našimi ljudmi vse doseči, le zbuditi jih v njih voljo, storiti nekaj, pomagati; treba bi bilo, tem našim ljudem živo predočiti—bolj živo nego more to doseči suhoparno časopisno poročilo—Golgoti našega ljudstva pod tiranstvom kljukastega križa in vzbuditi zanj sočutje, ki bi premagalo vse puhle pomisleke in rodilo v srehi naših ljudi samo eno veliko željo: Kako pomagati? Koliko lahko pomagam? "Odgovor mi je prišel tako rekoč sam od sebe, Glasil se je: "To sredstvo je—drama. Drama doseže, česar se tako dramatiziramo časopisno poročilo ne more doseči—predočiti opazovalcu živo sliko položaja, razmer, ljudi in njihovega trpljenja, ki se mu ne bo le vtisnila neizbrisno v spomin, temveč tudi razgibala njegova čustva in pregelalo iz srca vse majhne pomisleke ter odprlo roke, da bodo voljno pomagale bratom in sestram v potrebi . . . " In tako sem napisal dramo "Z vero v vstajenje"—da bi z njo pomagal premagati apatijo, ki leži nalik svinčeni mori na velikem delu našega

ljudstva v Ameriki in s tem onim, ki se danes zanašajo na nas, da jim bomo priskočili na pomoč, čim se vojna furija polože in bodo pota preko morij in kontinentov spet odprta in svobodna—našim trpinčenim bratom in sestram v stari domovini . . . Če se mi posreči, s tem delom pomagati naši veliki stvari, ki je obenem stvar vseh ki sovražijo fašizem bilo v črni ali rjavi srajci, bo to moje največje zadoščanje in edino plačilo, ki si ga želim . . .

"O drami sami rečem to le: Pretiralval nisem nikjer, prej podočnjeval zverstvo fašizma in trpljenje našega ljudstva . . . Toda že to, kar sem napisal—na podlagi poznavanja naših ljudi pa fašizma samega—bo zadoščalo, da se bodo gledalcem ježili lasje . . ."

Dasi je drama "Z vero v vstajenje" zasnovana in izpeljana povsem preprosto, da bo razumljiva slehernemu gledalcu, pa vendar zahteva vsaj tucat izrednih igralskih moči in spretne in za stvar navdušenega režiserja. Društvo "Ivan Cankar" ima oboje—dobrega režiserja za to igro in sijajne igralce. Režiser bo Rudolph Widmar, ki je že nekaterikrat pokazal svoje igralske zmožnosti na našem odru; in najvažnejše vloge bodo v rokah poznanih in priljubljenih igralcev in igralke Widmar sam, Vatro Grill, Milan Medvešek, Olga Marč, Anica Čebul, Berta Eršte, Joseph Skuk, Tone Eppich in drugi. Ta imena sama so porok, da bo vpriporitev drame "Z vero v vstajenje" nekaj za slovensko Talijo v Ameriki dovršenega, nekaj nepozabnega.

Ali samo dejstvo, da bodo igro vpriporili naši najboljši igralci, bi še ne zadostovalo. Vabiti našo gledališko publiko tako širokopotezno v Slovenski narodni dom na dan 23. novembra. Glavna stvar je vedno cilj ali smoter. In smoter dela samega in vpriporitve je eden in isti—pomoč našim bratom in sestram v stari domovini—pomoč njim in z naše strani jeklena zaobljuba, da ne odnehamo, dokler demokratične, svobodoljubne sile sveta ne stro nacijskega nestvora in osvobode z drugimi vred tudi naše ljudstvo njegove krvave strahovlade. Ta namen, ta cilj, to hotenje je porodilo dramo samo in preveva prireditelje—to in nič drugega. Zato upravičeno pričakujemo, da bo 23. novembra avditorij SNPJ na St. Clair Ave. natlačeno poln.

Z vsebino igre bomo seznanili našo javnost v prihodnjih številkah tega in drugič naših časopisov.

Publicijski odsek dram. društva "Ivan Cankar"

Naj ljubljaj

Te dni bo poteklo 30 let, odkar so se naši zavedni možje zbrali, da si ustanove društvo, ki naj bi bilo v tolažbo žalostnih in pomoč potrebnim.

Kakšna je bila tedaj, danes lepo cvetoča in napredujoča nova Ljubljana. Cest ni bilo, elaba in skoraj ne rabna pota, kolikor jih je pač bilo, v deževnih dneh pa je bilo, da se smili Bogu. Požrtvovalnost in jeklena volja naših pionirjev je premagala vse ovire.

Društvo, ki je bilo prvo takrat, so si ustanovili ter ga negovali kot mati novo rojeno dete.

In uspeh ni izostal in njih trud in znoj ni bil zaman. Danes je to največje kakor

tudi najmočnejše društvo naše lepe naselbine, nove Ljubljane, Euclida z okolice. Kdo in kako so ustanovili to društvo, ki nosi ime "Slovenski dom" št. 6 in spada k Slovenski dobrodelnici zvezi?

Naj bo na tem mestu priobčen prvi zapisnik, ki so ga pisali pred 30. leti. Zapisnik je v celoti in v pravem originalu. Nottingham, Ohio, 10. decembra, 1911.

Tukaj smo se zbrali v naši naselbini Sloveni pri Jožef Drugovčiču, da bi ustanovili društvo, nakar smo začeli predlagati sami med seboj, kako da bi se ustanovilo društvo. Nato so pa prišli iz Clevelanda, O. od družstva od S. D. Zvezi in nam povedali, kako naj se društvo ustanovi in kaka pravila da imajo pri S. D. Zvezi in potem smo pa začeli zborovati in izvolili prvi odbor. Za predsednika Andrej Gerl — za tajnika John Korenčič — za blagajnika John Prijatelj.

In potem, ko sem jaz sprejel kot tajnik, sem malo napisal, kar se je zborovalo pri ustanovni seji, ter tudi zapisal društvene udele od ustanovni seji. Društveni udje so sledeči:

Lukas Rojc, John Fabec, Lovenc Klun, John Prijatelj, Anton Pugelj, Jožef Tolar, Frank Vidrih, Anton Fabec, John Korenčič, Andrej Gerl, Jernej Osterstar, Anton Darovec, Jožef Fabec, Anton Kotar, Anton Globokar, Frank Skufca, Frank Slajpah in Jožef Kapudija.

Potem smo pa poklicali zdravnika dr. Šeliškarija in nas je preiskal in nas spoznal vse za zdrave.

Potem je pa Jožef Drugovčič predlagal, da bi dali ime Društvo "Slovenski dom". In ker so bili vsi bratje zadovoljni, in je bilo sklenjeno, da ostane društvo "Slovenski dom" št. 6, S. J. Z., Nottingham, Ohio. In tu je bilo sklenjeno, da bomo imeli sejo vsako prvo nedeljo pri Jožefu Drugovčiču ob 9. uri jutraj.

John Korenčič, tajnik, Nekaj teh naših bratov je še lanec čvrstih in zdravih, druge krije že hladna gomila.

V soboto 15. novembra pa bomo vsi skupaj praznovali to rečto slavnost in sicer prvo v naši naselbini. Slavnost se bo vršila v Društvenem domu na Recher Ave.

Vsi ste prav ljudno vabljeni ob blizu in daleč, razvedrila bo lovovj za vse.

S pozdravom in na svidenje. Za društvo "Slovenski dom" Frank Kosten

O farmi SNPJ

Jesen je tu, deževnih dni imamo več kot preveč in bliža se nam zima. Naša farma SNPJ bo počivala do spomladi, dokler se zopet ne odpre pikniška sezona.

Mnogi me vprašujejo, kako je kaj z našo farmo? Dobro, jim odgovorim, z vašo pomočjo pa bodo ti dični prostori še bolj napreduvali!

Kakor je vam vsem znano, imata farma v okrbni poznana Mr. in Mrs. Gorjanec. Ona dva vam lahko postrežeta tudi sedaj, ko se več ne vršijo pikniki. Samo* zmenite se z njima in vam bosta pripravila, kar si boste poželeli. Zadnje čase smo prostore precej zboljšali. Izkopan je nov vodnjak, položene odvodne cevi, napeljana elektrika in druge na-

prave. Razumljivo, da je imel farmski odbor s temi stvarmi velike stroške. Zlasti sedaj, ko je vse tako drago. Zato pa vas vabim, da pohitite na farmo tudi sedaj, kajti tam je vedno kakšna prijazna družba, za dobro postrežbo vam pa jamčita Mr. in Mrs. Gorjanec.

V zimskem času so prostori posebno pripravi za privatne veselice. Kdor koli želi o tem več zvedeti, naj se obrne na tajnika Franka Šusteršiča ali pa na oskrbnika.

Torej, prijatelji izletniških prostorov SNPJ, pohitite v prostoro naravo tudi v zimskih dneh in ne pozabite se oglasiti na naši farmi!

Bratsko vas vabi, John Sorc, podpredsednik.

Vince vre Spet je jesen, primaruha, po kleteh se vince kuha; zdaj po grozdju še diši nima svoje še moči.

Kadar dobro bo prevrelo, takrat šele bo imelo moč in vrednost svojo celo, da bo žile, srca grelo.

Pije se lepo: "Na zdravje!" ne požrešno, kot pa kravje! Zmerno vživanje krepi, kar je preveč, pa slabi.

Kdor se preveč ga nacuka, "maček" mu iz glave kuka. Janez, Micka, to bo smeh, ako vrže te po tleh.

Marko, Špela, le sklenita trden sklep in se držita, da ne bosta preveč pila, glavobola ne dobita.

"Lepo bo"

Prihodnjo nedeljo, 16. novembra ob 3 uri popoldan, priredi Mladinski pevski zbor Slovenskega delavskega doma na Waterloo Rd., svoj jesenski koncert, igro s petjem "Izgubljeni raj" pod vodstvom, Mr. Louis Semeta in John Steblaja.

Igra s petjem je priljubljena pravljica in se godi na visokem gradu.

Ker pa ravno njeno veličanstvo, kraljica Agneza obhaja svoj god, je v gradu vse veselo razpoloženo, vse je v krasnih svilenih kostumih, pleše se ples "Minuet" v njeno čast, pleše se "Ober štajris", polka šatiš in drugi plesi, v domačih narodnih nošah, vse je veselo in prepeva lepe pesmi.

Tem potom mladina pristrčno vabi vse prijatelje petja kot tudi častne goste, da napolnijo dvorano Slovenskega delavskega doma do zadnjega kotička.

Zupan Frank Lausche nam je obljubil, da nas poseti ta dan in nam spregovori par besedi.

Med vsem tem veseljem na gradu bo pa Mr. Anton Grdina (Dalje na 3. str.)

Zakrajsek Funeral Home, Inc., 6016 ST. CLAIR AVENUE Tel.: Endicott 3113

JOS. ŽELE IN SINOVI POGREBNI ZAVOD 6502 ST. CLAIR AVE. ENDICOTT 0583

SKRAT

RADO MURNIK: Ženini naše Koprnela

On ji je ovil desno roko rumene pljuzinje in ji skodilo no levo uho pihal na dušo. Ona sam samo, da je vprašala kaj mi je na tebi najbolj Tvoji lepi, lepi lasje. Ljubim na vse kriplje!

O, če bi gospod Gimpl da ti lasje niso zrasi iz glave!

Potem sta se poljubila povoda, saj se nista še poznala, temveč sta obsedela. Ona mu je Koprnela obljubila kon.

Drugo jutro se je Koprnela kopala. Pustila je svoje lasi mizi v svoji sobi. Bila sem no radovedna, kako bi se podali. Zato sem si jih podala in glavo in se šla gledat dalo v veliko sobo. Kar je gospod Gimpl. Povedala mu, da to niso moji lasje, pa Koprnelini.

On je rekel: Kako so bili pa sem odgovorila. bili pa tudi presneto draga prnela jih je kupila v Trstu. Potem sem ga prosila, komur nič ne pove, da tepena! Res je molčal.

Nenadoma je moral vati na fronto.

Čez nekaj dni je prnel, da je ranjen južno tu in da mu je polkovočnik obljubil, da bo v treh dneh vse to laž. Pisala mu je dolgo pismo.

On ji je samo kratko povedal, da je medtem že umrl. naj bo srečna z drugim. občudoval njene kupljene tako dalje. Koprnela se togote jokala na vse kriplje. O posledicah ne bom davila!

Moje raskavo pero se pravice razburjenosti mi kapajo na rokopi in grde packe.

Od vseh strani je meti in treskati nana me vsi zmerjali, Koprnela mama! Najhujša pa je Koprnela!

Mama je rekla vse čakaj, ti spak! Jaz pa in se vrnila šele potem tlo, ko sem mislila, da je jeza že ohlajena. Tako bimo veselej najmanj manj!

Sele drugi dan sta mamico mir, ki bi bil oba dela.

V naglici je gospod zabil plačati stanovanje. Konec tretjega ženini. Vida, učenka bila je (Nadaljevanje)

FOR DEFENSE BUY UNITED STATES SAVINGS BONDS AND STAMPS

Anthony Drenik:

Naše taborišče in okolica

Pravijo, da je Ribničan prišel v mesto in je vprašal meščana, kje da je sodišče. "Vidiš ti sto veliko hišo na koncu te ulice?" "Da," je odgovoril Ribničan. "No, ja, ti sto ni," se je odrezal meščan.

Tony Drenik "Ampak ti pojdi čez most in, ko boš prišel do velike palače z napisom gimnazija, tisto tudi ni sodišče..." Približno tako vam bom najbrž jaz pojasnil, kje je naša naselbina, ker se po vseh paragrafih lahko imenuje naselbina, čeprav je vojaška kosarna. Dokler smo bili sami fantje, je bilo prav če si rekel "vojašnica," sedaj pa delajo po pisarnah gospodične, v Post Exchange (gostilna) pa zale "kelnarice." Torej, če se vse to pravilno vzame, bi jaz rekel, da je "mešanica."

No, pa začnimo od kraja. Pine Camp ni na vzhodni strani, ni pa tudi na severni. Takole vmes je nekako. Leži na lepi ravnini in je oddaljena od mesta Watertown kakšnih deset milj. Mesto Watertown je na južni strani taborišča, na severni je pa mesto Carthage in mesto Philadelphia. Okoli campe pa so tudi male vasice, kakor Black River, Felts Mills, Champion in Great Bend. Kakšnih 30 milj od tukaj je znamenito letovišče Thousands Islands (Tisoč otokov). In, prinej, njma zastoj to ime. Jaz sem se peljal mimo teh otokov v Canado in, ako bi bil štel te otoke, bi jih naštel še več kot tisoč. Na vsakem otoku pa je tudi vila bogatih ljudi iz vseh kotov Amerike, Canade in Anglije. Srce teh otokov je Alexander Bay in najlepši otok je Boldt Castle. Na tem otoku je pred kakšnimi petdesetimi leti pričel graditi grad milijonar Boldt, katerega je mislil podariti svoji soprogi v darilo. Predno pa je bil grad dovršen, mu je žena umrla, in čeprav je že zapravil nad milijon dolarjev v tem gradu, ga ni nikdar dovršil. Ta grad ima nad tristo kopalnic in spalnih sob in je nekaj čudovitega za pogledat. Tam so veliki zaboji s pohištvom, kateri so bili na željo g. Boldta puščeni ravno tako, kot je bilo na dan, ko mu je umrla žena. Sedaj se lahko vidi, ko zaboji že razpadajo, kako lepo pohištvo je bilo napočeno iz vseh delov sveta in nikdar rabljeno, nikdar vzeto iz zabojev in nikdar ne bo. Tam so služabenci, kateri dobijo lepo plačo in ne delajo nič razen to, da čistijo sobe, čeprav ni še nihče živel notri. Samo igrače za

otroke so stale nad deset tisoč dolarjev, in tudi te so ravno tako nerabljene in samo razpadajo. V prijazni vasi Great Bend je pa bil rojen Frank W. Woolworth ustanovitelj in začetnik znamenite vevetrarine po vsem svetu, "F. W. Woolworth 10c store." V mestu Watertown je njegova prva trgovina, v kateri je iznašel sistem, kateri mu je prinesel milijone. Danes je to njegovo prvo trgovino njegova firma preuredila in je ena najlepših. Tudi je v tem mestu lepa in prav majhna cerkev v njegov spomin.

Največ prebivalstva tukaj okoli je francoskega pokolenja in to še iz dobe ameriške revolucije. To kažejo tudi imena mest, kot na primer: Belleville, Gouverneur, Lorraine, Chaumont, Lefargeville in Pierrepont, katera so vsa francoska. Mesto Deferiet je imenovano po madami Deferiet, katera je bila gospodinja Napoleonu. Ona je bila v teh krajih obložena z zlatom in demanti, toda njeno zdravje je bilo rahlo, in se ni dolgo veselila zemeljskih dobrot. Malo naprej je mesto Bonaparte in Bonaparte Lake, imenovana po Napoleonovem bratu, kateri je živel tukaj potem, ko je zapustil svojega brata. Torej, kot vidite, je kraj prav zanimiv in še danes so tu stavbe iz angleških, indijanskih in francoskih časov.

Ljudje v tej okolici so povsod tudi prijazni. Ako jih vprašate, kakšne narodnosti so, vam odgovore, da so "French-Canadians." Najprijaznejši kraj je Black River, kamor se jaz po dnevnem delu rad podam. Tam poznam prijazno damo, katera je tudi, kot se pravi "pol in pol." Napol je Francozinja, napol pa bog si ga vеди kaj, Angležinja, ali kaj drugega. Naj bo to ali ono, glavno je da je gostoljubna, zgovorna in prijazna. Kadar sem prost podnevi, grem rad tja, in pri čaši čaja mi pripoveduje zgodovino o tem mestu in o sedelnih vaseh. Njeno največje veselje je poslušati ure. In povem vam, da vsakih pet minut ura bije v njeni hiši. V vsaki sobi ima najmanj po tri ure, in ona jih navija, da je kakor v urarni. A, če hočete vedeti, koliko je ura, morate k sosedu, ker pri nji je toliko ur, da ne veste, ali je dopoldne ali je popoldne, ker vsaka drugače kaže. Tudi ima navado, da kadar kdo pride v obisk, je najprvo skodelica čaja. Bil sem tam ob nedeljah, praznikih in delovnikih, pa nisem še videl, da bi servirala kavo, pač pa čaj. Skodelica čaja in piškoti, to je njih navada.

Seveda vsak po svoje. Ko sem bil v Clevelandu pri Slovincu na obisku, je bilo pa vino. Oh, kako so postrežljivi z vinom, posebno v Euclidu, Ohio. Ako našim ljudem zmanjka vina, se pa obrnejo do Antona Barage, predsednika našega društva in trgovca z vinom. On je tisti, ki drži "na rokah" tisoče in tisoče

galon vina, da tako lahko postreže obiskovalce z vinom. Lasko leto sem mu jaz pomagal s prešanjem in prelili smo precej mošta. Tudi za letos me je povabil, da naj pridem na delo, pa me stric Sam bolj rabi, in tako letos ne bo nič s prešanjem.

Podnebje tukaj je zdravo, tako vsaj pravijo učeni ljudje. In nekaj bo že na tem, ker tukaj ni tovarn in ne črnega dima. Tukaj piha prijazen, čist zrak, in poleti ni nič prevročje. Pozimi pa tudi ni nič kaj preveč gorko, ker okoli božiča pade temperatura do štirideset stopinj pod ničlo. Ko to pišem, je oktobra meseca, pa smo imeli že sneg. Takole za poskušnjo ga je bilo. Ampak mraz ali ne mraz, mi gremo z našim delom naprej, ravno tako kot poleti. Dne 13. oktobra smo šli ven v gozdove in smo bili zunaj pet dni. Ni nas šlo pet ali deset, pa tudi sto ne. Šli smo vsi, to je cela divizija. Doma smo pustili samo stražarja in bolnišnico. Kako je bilo prijazno videti, ko se je začela pomikati divizija na kolesih! Tega se sploh ne da opisati.

Zašel sem s točke "našega taborišča," ampak, kar je, je. Bom pa še o tem našem "road march-u," tako vsaj mi to reč imenujemo, kadar gremo ven,

Oblak Mover

Se priporoča, da ga pokličete vsak čas, podnevi ali ponoči. Delo garantirano in hitra postrežba. Obrnite se z vsem zaupanjem na vsega starega znanca

John Oblaka

1126 E. 61st St.
6122 St. Clair Ave.
HE 2730

neka napisal. Mi smo tukaj pri vojaki, da se kaj navadimo, da bomo v slučaju vojne vedeli, kaj je narediti. Zato pa se tukaj učimo kar zares. Kadar dobimo povelje, da gremo ven v gozd, kjer je v bližini sovražnik, smo takoj v redu, in, če bi kdo mislil, da se v petih ali šestih mesecih mlad fant ne privadi biti resničen vojak, potem naj bi nas videl na tem pohodu. Obleženi smo bili, kot se bojevniki spodobijo, in bili smo na svojih mestih, ravno tako kot so Nemci, in še bolj, čeprav so oni v redu zato, ker imajo strah pred poveljniki. Tukaj pa bi kdo mislil, da se samo igramo, a kadar pa je treba res pokazati, kaj znamo, pa se tudi pokaže, ne samo eden ali dva, pač pa vsi, brez izjeme.

Moje delo tukaj pri vojaki, je, da sedim v pisarni in dajem vozne listke šoferjem. Pri tem moram paziti, da imamo zadosti gasolina in ako je kdo v nesreči, da obvestim oficirja, da preišče, kako se je nesreča prigodila in kdo je kriv. Poklicati mo

Preiskušena zdravila proti glavobolu

Hank's Headache Tabs

1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50c

MANDEL DRUG

SLOVENSKA LEKARNA
15702 Waterloo Rd.
Pečljamo po pošti

ram tovarno, v kateri popravljajo tanke in truke, da popravijo vozilo, ako je polomljeno. Voziti moram, najsi bo to ali ono vozilo, v ta ali oni kraj. To je delo, katero ne zahteva dosti truda, pač pa sedim po cele dneve, in nič ne gre narobe. Dispatcher ima lahko delo, tako so mi pravili drugi tovariši, ko so videli, da nič ne delam. Res je prav prijazno delo—v mirnem času. Jój pa meni, ko smo šli ven v gozd. S seboj sem moral vzeti vse rekorde od vseh motornih vozil, kolikor jih ima naša kompanija. In že takoj drugo jutro sem imel dela, da sem kar gledal. Prvo noč smo se pomikali naprej po gozdu in brez luči. Imeli smo "blackout," ker so vračnik je bil blizu. Seveda v temi in nepoznanem gozdu, pa voziti velike truke. Tukaj je eden zadel ob drevo, drugi je razbil svoje luči, tretji se je izgubil, in zjutraj sem moral pisati številke ponesrečenih vozil in imena voznikov in klicati tovarno, katera seveda je bila tudi z nami, in so popravljali kar spro

V soboto, 15. novembra je dan, ko smeje streljati zajce. Lov bo odprt do vstevšega novega leta. Vaše lovsko dovoljenje bo veljavno do 31. avgusta, 1942. Ako ga še nimate, zglasite se pri nas.

Pri nas imamo veliko zalogo lovskih potrebščin, celo obleko za lovca, streljivo vsake vrste, puške, nogavice, nože, olje in mazilo za puške itd., in sploh vse, kar potrebuje lovec.

Grdina Hardware

6127 ST. CLAIR AVE.
ENdicott 9559

Urednikova pošta

(Dalje s 2. strani)

posnel premikajoče slike v technicolor ko bo končan program, se vsi preselimo iz gradu v spodnjo dvorano, tam bo prosta zabava in ples.

Torej na svidenje v nedeljo, 16. novembra ob 3 uri popoldne v Slovenskem delavskem domu, na Waterloo Rd.

Za Mladinski pevski zbor S. D. Doma na Waterloo Rd.

Jennie Sever,
tajnica.

Išče se

izučena mesarja. Lahko nastopi takoj. Dobra plača. — Pokličite ENdicott 4717.

Grozdni most nanrodaj

\$25.00 za sod

Pripeljemo brezplačno na dom

MORRIS COHODAS

Geneva, Ohio

Pokličite na telefon v Clevelandu: na domu, MU 1578, v trgovini, LI 4226.

General Electric ledenice

General Electric

Magic Chef, Tappen in Grand kuhinjske peči

Imamo tudi Philco Radio.

Cene zmerne

Anton Dolgan

15617 Waterloo Rd.

Naprodaj

je slaščičarna v bližini kino-gledišča, šole in cerkve. Prodajalna je na vogalu. — V prodajalni se prodaja tudi vino, pivo in presušeno meso. Nova oprema. Proda se poceni, ker je lastnik sam v prodajalni in ne zmore vsega dela. — Natančnejše podatke dobite v uradu tega lista, ali pokličite Henderson 5311.

ALI VI TRPITE

VSLED

BOLEČIN MIŠIC OD LUMBAGO

ALI

HRBTOBOLA?

JOHNSON'S

RED CROSS PLASTER

V RABI PREKO 50 LET

NAPRODAJ V LEKARNAH

Johnson & Johnson

STENSKE KOLEDARJE

velike -- srednje -- majhne

si

TRGOVCI in OBRTNIKI

LAHKO NAROČIJO

pri

ENAKOPRAVNOSTI

6231 ST. CLAIR AVE.

HEnderson 5311

Pokličite po telefonu in bo naš zastopnik prinesel vzorce, iz katerih si lahko izberete one, ki vam najbolj ugajajo.

by BILL ERWIN

DEKLETA IN ŽENE

Ali veste, da si boste prihranile precej denarja, če si naročite za bodočo zimo fino STERLING SUKNJO ali FUR COAT naravnost iz tovarne SEDAJ na "WILL-CALL"

STERLING SUKNJE so od \$14.50 naprej
FUR COATS so od \$69.00 naprej

Ne odlašajte, samo pokličite me.

BENNO B. LEUSTIG — 1034 Addison Rd.

ENdicott 8506 — ENdicott 3426

HEROES OF SPORTS

FELIX GARYAJAL

A HAVANA POSTMAN

WHO RAN IN THE OLYMPIC MARATHON WHICH WAS HELD IN ST. LOUIS IN 1904.

EXPERTS SAID HE MIGHT EASILY HAVE WON HAD HE HAD ANY SORT OF TRAINING AT ALL...

HE ARRIVED IN ST. LOUIS RAGGED AND BROKE, BECAUSE ON HIS ARRIVAL IN NEW ORLEANS HE PAUSED TO ROLL DICE AND HAD TO WALK THE DISTANCE FROM NEW ORLEANS TO ST. LOUIS.

FELIX HAD NO PREVIOUS EXPERIENCE IN COMPETITIVE RUNNING—HE CAME TO THE MARK WEARING HEAVY WALKING SHOES, A LONG-SLEEVED SHIRT AND LONG TROUSERS—BIG MARTIN SHERIDAN, THE STARTER, CAME OUT WITH SCISSORS, SNIPPED FELIX'S TROUSERS DOWN TO TRUNKLENGTH—HE PICKED APPLES AND PEACHES ALONG THE ROADWAY—ATE THEM AS HE RAN—YET HE CAME IN FOURTH PLACE!

MISTER, I'M A GOOD RUNNER?

FELIX RAISED MONEY FOR HIS PASSAGE TO ST. LOUIS BY DOING A MARATHON AROUND THE GREAT PUBLIC SQUARE OF HIS NATIVE HAVANA—AFTER THE RACE HE STOOD ON A BOX AND BEGGED FOR CONTRIBUTIONS.

PAUL KELLER:

36

CVET NAŠE VASI

ROMAN

Domov grede je Tone, ki je šel skupaj z Jožetom, Mino in starim učenikom in ki je obrisal poslednje solze, rekel ves jezn: "Mi pa sedimo v šoli in vse, kar morem storiti za domovino, je edino to, da se na pamet učim pesmic in jih nabrbļjam. Tudi jaz hočem ven! Prijavi se bom!"

"Petnajst let imaš," je izredno strogo odvrnil stari učenik, "petnajst — in jaz sem tvoj je-rob. In zatorej ne bo nič s prostovoljno prijavo, ker jaz tega ne dovolim. Le nikar tako neumno ne čenčaj!"

"Velik in močan sem!" je vzkliknil fant.

"Velik, močan in neumen!" je dejal učenik.

"Tako je," je potrdila Mina.

"Tako je," je potrdil tudi Jože.

Tedaj je mladi junak umolknil.

40.

Kdor bi hotel Mino do dna poznati, bi jo bil moral videti, kako je stopala za plugom. Ah, mati zemlja, ti stara, sveta zemlja, lepa in čudovita si! Kdor vidi to rjavo prst, ki curlja ko blesteči se baker izpod srebrenega lemeža, kdor vidi to jedrnatu ponosno dekle, ki odločno in pripravno poteza s plugom ravne erte in ki se ji v soncu blesti plavalaso teme, se navzlic vsemu bremenu hudih dni razveseli v dno duše.

Ves mladi moški svet je bil v vojni. Doma je moralo vse naporeno delati; ženske, starci in otroci. Najbolj pa je bila delovna Mina Boštjanova. Vaščani so jo občudovali. Čeprav je neprestano delala od štirih zjutraj do osmih zvečer in si je komaj dovolila malce oddiha za hrano, je zvečer še zmeraj dovolj časa za skrbi. Vodila je račune. Jože bi ji bil rad odvezel to delo, a on ni razumel teh stvari. Če je kdaj dospela v Loko kaka nesrečna vest, da je ta ali oni padel ali bil težko ranjen, je šla Mina k dotični ženi ali stari materi in je tolažila in tudi dejansko veliko pomagala. Za ljudi, ki niso vedeli ne kako ne kaj, je napravljala zavojčke ali jim pisala pisma. Posebno se je zavzemala za otročnice in vojne sirote. Kje je bilo zdaj tisto sovraštvo, ki se je nekoč dvigalo zoper Mino? Razpršilo se je in v vsa vas je Mino vzbujala in jo bolj in bolj spoštovala. Niti enega sovražnika ni bilo več, vsi so jo občudovali. Celu krčmar se zoper Mino ni upal ničesar reči. Voglelnik je spet nekoč imel srečo. Teden prej, preden je izbruhnila vojna, je dopolnil petinštirideseto leto in mu ni bilo treba več na vojno, dasi je bil vojak. Imel je srečo in je tudi ni imel. Zagrizeno je sedeval za praznimi mizami v krčmi.

Huda leta so žvenketala po nesrečni Evropi. Vse veselje je zamrlo. Štirinajstletno pastirico je Jože nekoč močno pokaral, ker se je zasmejala psu in mački. Prepovedano je bilo smejati se; pregrešno je bilo. A mlada stvarca se je vendarle smejala, dasi ji je očel umrl v vojni, smejala psu in mački! Ko da bi bilo kaj takega vredno smeha! Ah, ta sedanja mladina! Tedaj je Mina prišla iz hiše, videla, kako sta se pes in mačka valjala po tleh in se je zasmejala, glasno in iz srca zasmejala! Tedaj je Jože godrnjaje odšel v konjski hlev. Saj se je sicer tudi on rad smejal, a le tedaj, če ga ni trgalo. Danes pa ga je trgalo. Pa vojna je bila. Strogo je bilo prepovedano smejati se.

Učenik je spet hodil v šolo. Ko je bil zaprosil spet za to službo, so ga prav radi sprejeli, zakaj vsi mladi učitelji so bili v vojni, neskončno veliko jih je tudi že padlo ondi.

Mina je s svojo odločno, pokončno pisavo, pri kateri je lahko vsak učenček spoznal vsako črko, dvakrat na teden pisala kratko pismo učitelju Novaku in mu tudi večkrat kaj poslala. Če je le mogel, ji je odgovoril; dosti prilik pa za pisanje na bojišču ni bilo.

Dvakrat je prišel Novak na dopust, enkrat kot častnik, dasi ji ni nič sporočil o tem napredovanju, in enkrat z velikim odklivanjem, ki ji tudi ni nič pisal o njem. Tako je bil molčeč, kot mnogo onih, ki so spričo hrume-nja smrti v vojni pozabili na govorjenje. Z Mino je govoril s plahim spoštovanjem, kar jo je bolelo. Na samem ni hotel biti z njo. In to jo je spet bolelo, čeprav je Mini skoraj sapa pošla ob misli, da bi bila kdaj sama z njim. Ko se je Novak obkral poslovlil in spet odšel na smrtne poljane, je Mina Boštjanova zbolela. Drugi pot je obležala za štirinajst dni. Je bila brez vročice, brez bolečin, a bila je vsa otrpla in onemogla. Ko se je stari učenik vendar nekoč upal do nje in jo prijazno vprašal kako ji je, ga je nahrullila:

"Pustite me v miru! Kaj me briga hiša? Kaj me brigade vsi skupaj? Kaj me briga vse življenje? Saj tako vse propade! Saj je vse — vseeno — haha!"

Spodaj je učenik sporočil Jožetu, kako je z Mino. Dasij je bila soba prazna, je vendar učenik zašepetal Jožetu na uho:

"Zdi se mi skoraj, da je vse radi Novaka. Ona bi rada, on pa najbrž noče!"

Jože, ki mu tiho moleđovanje ljubezni ni bilo tako tuje ko učeniku, je dejal raskavo in glasno:

"Obratno je res. Prav natančno vem. On bi, a ona noče."

"Obratno?" je vprašal stari učenik in odkimal.

"Obratno? Zakaj se pa potem on zdrav odpelje na bojišče, ona pa bolna obleži doma?"

"Tega seveda tudi jaz ne razumem!" je odvrnil Jože. In oba je zaskrbeli Mina in nista vedela ne kako ne kaj.

Jože je spet, a zdaj polglasno, spregovoril:

"Gospod učenik, nekaj vam bom zaupal: teh Boštjanovih žensk je sram poročiti se!"

"Sram?" se je začudil starček. "Kako, da bi se kaka ženska sramovala, če se poroči!"

"Tudi moje Rožice ni bilo sram."

"Seveda, vaša Rožica! Ta ni bila Boštjanova!"

Stari učenik je zamišljeno stopal po stopnicah v svojo glasbeno sobo.

Sram! Prav muzikaličen nagib. Bom zložil študijo: Rožica — Mina. Fuga in kontrafuga.

Rožica po mozartovsko vesela, se ne sramuje, se rada poroči; Mina, težka ko Bachova glasba se sramuje, se zvija sem in tja, dasi ji je očel umrl v vojni, smejala psu in mački! Ko da bi bilo kaj takega vredno smeha! Ah, ta sedanja mladina! Tedaj je Mina prišla iz hiše, videla, kako sta se pes in mačka valjala po tleh in se je zasmejala, glasno in iz srca zasmejala! Tedaj je Jože godrnjaje odšel v konjski hlev. Saj se je sicer tudi on rad smejal, a le tedaj, če ga ni trgalo. Danes pa ga je trgalo. Pa vojna je bila. Strogo je bilo prepovedano smejati se.

Mina! To bo dobra stvar!"

41.

Kdor je doživljal tista leta od 1914 do 1918, se nerad spominja strahotnih muk, ki so jih morali prestajati vsi tisti, ki delj časa niso dobili šolnih sporočil od svojevoj z bojišča. Smrt se je režala skozi vrata in groza je bila v njenem igračkarnju z vprašanjem in odgovori: "Ali živi — ali je mrtev? Da ali ne? Desetkrat ki človek stavlil,

HVALA VAM!

MOJA ISKRENA ZAHVALA državljanom Clevelanda, in zlasti čitateljem "Enakopravnosti" za krasno podporo, ki sem je bil deležen pri volitvah, pri katerih sem bil izvoljen v županski urad Clevelanda. Udano sem vam hvaležen za vse, kar ste storili.

Frank J. Lausche

Obrambno varčevalni bondi

Vprašanje: Na obrambno varčevalnih znamkah ne morem nikjer najti označbe "obramba." Ali so te znamke navadne poštnе znamke, ali gre moj v te znamke investirati denar za obrambni program?

Odgovor: Denar, izdan za nakup teh znamk, gre odločno za obrambni program. Na znamkah je označba "America on Guard," kar pomeni, da so iste sestavni deli obrambnega programa.

Vprašanje: S kakim namenom je zakladniški department poveril prodajo obrambnih znamk tudi trgovinam širom dežele?

Odgovor: To je bilo storjeno z namenom, da se Američanom kar mogoče olajša nakup teh znamk kjerkoli, katere znamke, kot znano, se zamorejo zamenjati za obrambno varčevalne bonde na mnogih poštnih uradih in bankah.

Pripomba: Obrambne bonde in znamke lahko kupite na najbližji pošti, banki ali v uradu hranišnega in posojilnega društva. Lahko pa tudi pišete pobje na naslov: Treasurer of the United States, Washington, D. C. Znamke so tudi na prodaj v večini trgovin na drobno.

OGLAŠAJTE V
"ENAKOPRAVNOSTI"

Problemi priseljenca

Vprašanje: Lani v decembru registriral sem se kot inozemca in odvzeli so mi tedaj odtisk prstov. Dobil sem registracijski potrdilni listek marca meseca in mislil sem, da je sedaj vse v redu. Sedaj pa so me obvestili, da moram iti zopet na pošto v svrhu prstotiska. Kaj to pomenja? To me skrbi.

Odgovor: Je pač smola. Vidite, uradniki, ki so vam odvzeli prvi odtisk prstov, niso imeli velike izkušnje v teh stvareh in tako ni vaš prstotisk dobro uspel. To je vse in ni treba biti nič v skrbeh.

Vsi prstotiski, ki so bili odvzeti za časa registracije, so bili kasneje skrbno pregledani od strokovnjakov. Našli so, da skoraj 430.000 prstotiskov je bilo nejasnih ali drugače nesposobnih za identifikacijo. Radi tega so potrebovali nove odtiske prstov. Ker so pa znali, da vse to vzame mnogo časa, so vendarle odposlali potrdilne listke, vedoči, da so registriranci hoteli to imeti čim prej mogoče.

Vprašanje: Registriral sem se kot inozemca dne 14. novembra, pa še do danes nisem dobil potrdilnega listka. Preselil sem se dvakrat med tem, pa sem vsakčās prijavił poštnemu uradu novo adrese. Radi tega ne razumem, zakaj nisem dobil listka.

Odgovor: Stvar je menda enostavna. Res je, da ste prijaviłi novo adrese poštnemu uradu,

Kasneje pa mora inozemec, ki je bil pripuščten za stalno bivanje, prijaviť adrese le tedaj, ako se preseli. Kdor pa je tukaj le začasno, mora prijavljati svojo adreso vsake tri mesece, četudi stanuje vedno na istem naslovu.

Vprašanje: Poročil sem se s tukaj rojeno Amerikanko 1. 1920 in, kakor so nam rekli, je ona tedaj izgubila ameriško državljanstvo vsled poroke z inozemcem. Sedaj sem slišal, da more ona po novem zakonu zopet pridobiti svoje ameriško državljanstvo in da potem morem sam postati ameriški državljan brez prvega papirja. Ali je to res?

Odgovor: To je res, ako je vaša žena živeła od poroke naprej vedno v Združenih državah. V takem slučaju je ona zopet Amerikanka, ali, predno se morejo pripoznati njene državljanske pravice, mora biti zaprisežena kot državljanka. Dokazati mora seveda svoje rojstvo v Združenih državah. Ko bo to storila, morete vi zaprositi takoj za državljanstvo, ne da bi imeli prvi papir.

Vprašanje: Vdova sem. Postala sem ameriška državljanka vsled naturalizacije dne 4. septembra 1941. Ali so tudi moji otroci, ki so se rodili v starem kraju, postali državljani vsled moje naturalizacije? Stari so 19, 16 oziroma 12 let.

Odgovor: Vaša najmlajša dva otroka postala sta državljana skupaj z vami, starejši pa ni. Vsled novega zakona, tujerodni otrok postane Amerikaneec, ako oba roditelja sta državljana, predno je on postal 18 let star. Isto velja, ako le en roditelj živi. — Common Council—FLIS.

Vstoličenje novega župana G. Franka J. Lauschea

(Dalje s 1. strani)

bila polna cvetja, glede katere ga je Lausche određil, da se ga pošlje bolnikom v mestne bolnišnice.

V mestni hiši je vladala velika prijaznost, ko je bivši župan Blythin izročil mestne ključe in odnosa ključe županskega urada novemu županu Lauscheu.

Bivši župan in njegova žena, Mrs. Blythin, sta osebno vodila novega župana in njegovo ženino, Mrs. Jane Lausche tekono ceremonij. Ljudstvo je živahno aplavdiralo Blythinu, ko je slednji pomagal policiji delati post za novega župana. Blythin se je smehljaj in rekel: "Hvala vam za vašo dobro voljo, ampak jaz sem stari župan, ne novi."

"Županu Lauscheu izrekamo svojo dobrodošlico pri nastopu najvišjega urada tega mesta. Kot sin skromnih naseljenecov vstopa danes v najvišji mestni urad, iz katerega odhajam jaz, ki sem sam naseljenec.

"V Clevelandčanih bo našel prijazne, velikodušne in občarjive ljudi. Toda kmalu se bo moreteleti pripraviti, da so njegove dolžnosti dosti težje na tehtnici kakor njegove časti.

"Iskrenost in pogum sta dve največji čednosti, ki ju mora imeti župan, in Frank J. Lausche ima oboje."

Še pred tem, ko sta se Mr. in Mrs. Lausche pojavila v županski skem uradu, sta bivši župan in njegova žena nemudoma storila vse, da bi se novi župan in njegova žena soproga počutila kot doma. Dočim je Mrs. Blythin selila, kjer ste dobili vizo, in dan prihoda ter ime parnika.

Ali živite še vedno na oni adresi, ki ste jo prijavił konzultatu? Ako ne, more to biti razlog, da niste dobili potrdila. Vskaj inozemec, ki je prišel v Združene države od 27. avgusta 1940 naprej mora prijaviť svojo adreso registracijski oblasti tekom 30 dni po svojem prihodu, razun ako je ta adresa ista, ki je bila prijavljena na konzultatu.

Še pred tem, ko sta se Mr. in Mrs. Lausche pojavila v županski skem uradu, sta bivši župan in njegova žena nemudoma storila vse, da bi se novi župan in njegova žena soproga počutila kot doma. Dočim je Mrs. Blythin selila, kjer ste dobili vizo, in dan prihoda ter ime parnika.

Ali živite še vedno na oni adresi, ki ste jo prijavił konzultatu? Ako ne, more to biti razlog, da niste dobili potrdila. Vskaj inozemec, ki je prišel v Združene države od 27. avgusta 1940 naprej mora prijaviť svojo adreso registracijski oblasti tekom 30 dni po svojem prihodu, razun ako je ta adresa ista, ki je bila prijavljena na konzultatu.